

צידה לדרך:

עלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!



פרשת וירא

עלון מס' 62 | שנה 2

עלון זה מוקדש לע"נ ר' דוד פיינשטיין וצוק"ל יו"ר הנהלת החינוך העצמאי בארה"ב

בְּדֶרֶךְ הַפְּרָשָׁה

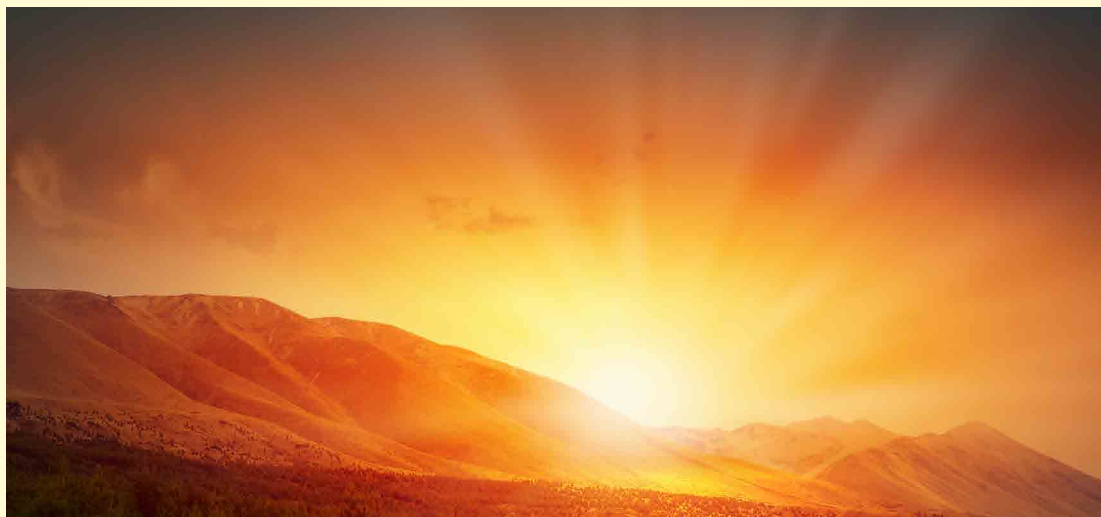
השמש. אף כְּאִשֶּׁר רָאָה שְׁאִין הַשֶּׁמֶשׁ מְסִיעַת וּמְזוֹרֹת אֶת הַחֲלָמְתוֹ, הַבֵּינן שְׁלֵא זֶה הַסִּבָּה לְהַגְבִּירַת כַּח הַשֶּׁמֶשׁ, אֶלֶּא שֶׁה' עָשָׂה זֹאת כְּדֵי לֹא לְהִטְרִיחוֹ בְּאוֹרְחִים.

אָמַר אַבְרָהָם אֲבִינוּ "שְׁלֵא אֶטְרַח"? וְכִי קִיּוּם מִצְוָה הִיא טְרַחַה עֲבוּרֵי? מִצְוָה זֹאת וְלֹא קָשִׁי! הַתְּאֵמָה וְיִשָּׁב בְּפֶתַח הָאֵהָל לְרֹאשׁ הָאֵם יֵשׁ עוֹבֵר וְשָׁב. הַקַּב"ה רָאָה שֶׁהוּא כָּל כֶּה מִשְׁתַּוְּקֵק לְדַבֵּר מִצְוָה, כֹּה מִבְּקֵשׁ לְהַכְנִיס אוֹרְחִים, לְכֹן הֵבִיא אֶת ג' הַמְּלָאכִים שֶׁבָּאוּ בְּדַמּוֹת אֲנָשִׁים.

בְּקִיּוּם מִצְוָה יִשְׁנֶם שְׁנֵי חֲלָקִים: עֲצֵם הַקִּיּוּם וְאִפְּן הַקִּיּוּם. הַקַּב"ה בּוֹחֵן כְּלִיּוֹת וְלֵב רוֹאֵה מָה בְּלֵב שְׁלֵנוּ בְּעַת קִיּוּם מִצְוֹת. הָאֵם מְבַצְעִים מִתּוֹךְ תַּחוּשֶׁת כְּפִיָּה, אוּ מִתּוֹךְ שִׁמְחָה שֶׁל מִצְוָה! בְּסוֹף פְּרָשְׁתֵנוּ, בְּמַעֲמַד 'עַקְדַת יִצְחָק' אָנוּ מוֹצְאִים

אַבְרָהָם אֲבִינוּ עָמַד בְּנִסְיוֹן וְקָנָם אֶת מִצְוֹת בְּרִית מִיְלֵה בְּגִיל תְּשׁוּעָה וְתִשְׁעָה, מִבְּלִי לְחֹשֶׁשׁ וּמִבְּלִי לְפַחַד. הוּא נִמּוֹל 'בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה' וּכְדַבְּרֵי חַז"ל – קָנָם אֶת מִצְוֹת ה' בְּצִהְרֵי הַיּוֹם – בְּסַמְכֵי וְלֹא בְּהַחֲבָא, וְזֹאת בְּמִטְרָה לְהַגְדִּיל כְּבוֹד שָׁמַיִם. בְּכַדֵּי שִׁיכּוֹל לְנוֹחַ "הוֹצִיא הַקַּב"ה חֲמָה מִנְּרֵתִיקָה – שְׁלֵא לְהִטְרִיחוֹ בְּאוֹרְחִים". הַגְּמָרָא מְסַפֶּרֶת כִּי אַבְרָהָם שָׁלַח אֶת אֱלִיעֶזֶר עַבְדּוֹ נֶאֱמַן בֵּיתוֹ לְתוֹר אַחַר אוֹרְחִים, אֶף הוּא שָׁב 'בְּיָדִים רִיקוֹת', כִּשְׁהוּא מְסַפֵּר לְאַבְרָהָם שֶׁבְּחוּץ הַשֶּׁמֶשׁ יוֹקֵדֶת וְאִין נֶפֶשׁ חַיָּה בְּרַחוּבוֹת.

כְּשֶׁאַבְרָהָם אֲבִינוּ שָׁמַע עַל הַשֶּׁמֶשׁ הַקּוֹפֶחֶת, חָשַׁב שֶׁהַקַּב"ה עָשָׂה זֹאת בְּכַדֵּי לְזַרוֹ אֶת רְפוּאָתוֹ, שֶׁהָרִי נֶאֱמַר 'שֶׁמֶשׁ צָדָקָה – וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ'. עַל כֵּן, יִצְא לְשִׁבְתָּ בְּפֶתַח הָאֵהָל בְּכַדֵּי לְהַתְרַפָּא מִקְרָנֵי



יָסוּד עֲרָכִי זֶה. פְּעָמִים קוֹרֵא מִלֵּאָה ה' לְעֹבֵר אֲבָרְהָם אֲבִינוּ; בְּפַעַם הַרְאֵשׁוֹנָה, כְּאֲשֶׁר הוּא שׁוֹלֵחַ אֶת יָדוֹ וְלוֹקֵחַ אֶת הַמַּאֲכָלֶת לְשַׁחֵט אֶת בְּנֵו. אִזּוּ הוּא שׁוֹמֵעַ "אֵל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל הַנְּעָר וְאֵל תַּעֲשֵׂ לּוֹ מֵאוּמָה. כִּי עֵתָה יִדְעֵתִי כִּי יֵרָא אֱלֹקִים אִתָּה...". בְּשָׁנִית, אֲחֵרִי שְׁמַעְלָה וּמִקְרִיב אֶת הָאֵיל לָהּ, קוֹרֵא אֵלָיו מִלֵּאָה בְּשִׁלְיָחוֹת ה' "כִּי יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת הַדָּבָר הַזֶּה... כִּי בָרַךְ אֲבָרְכָה וְהִרְבָּה אֲרַבָּה אֶת זְרַעְךָ...". וְכֵן עוֹלָה הַתְּמִיחָה, לָמָּה לֹא חָפָה הַמִּלֵּאָה שְׂאֲבָרְהָם אֲבִינוּ, יַעֲקֹד אֶת בְּנֵו יַחֲידוֹ אֲהוּבֵו עַל גְּבִי הַמְּזֻבָּח וְיוֹכִיחַ שֶׁהוּא מוֹכֵן בְּלֵב שְׁלֵם לְהִקְרִיבוֹ לָהּ, וְרַק אִזּוּ יִבְרַךְ אוֹתוֹ בְּבִרְכָה זוּ?

הַתְּשׁוּבָה הִיא שְׂמִשְׁמִים רָצוּ לְרֵאוֹת כִּיֻּצַּד אֲבָרְהָם יִתְנַהֵג לְאַחַר שְׂשִׁמְעַ מִהַמִּלֵּאָה לֹא לְשַׁחֵט אֶת בְּנֵו. הָאֵם יַחֲוֹשׁ "תַּחֲוֹשֶׁת הַקְּלָה" אוּ "תַּחֲוֹשֶׁת הַחֲמֻצָה". וְאִכּוּ, בְּשַׁעָה שֶׁהִקְרִיב אֶת הָאֵיל וְעָשָׂה בּוֹ אֶת כָּל מַעֲשֵׂי הַקְּרָבֵן, הַתְּפִלָּל אֲבָרְהָם "... יְהִי רָצוֹן שְׂיִחַשְׁבַּ כְּאֵלוֹ אֲנִי מַעֲלָה אֶת אֲבִירִי בְּנִי עַל הַמְּזֻבָּח... יְהִי רָצוֹן שְׂיִתְקַבַּל אֵיל זֶה לִפְנֵי ה' כְּאֵלוֹ הַקְּרָבָתִי לִפְנֵי אֶת בְּנִי אֲהוּבִי...".

כְּאֲשֶׁר רָאוּ שְׂאֲבָרְהָם אֵינּוּ מְקִיִּים מִצְוֹת רַק כְּדִי "לְצִאֵת יְדֵי חוּבָה" הוּא זָכָה לְהַתְּבַרָה. בַּתְּחִלָּה, כְּאֲשֶׁר נִמְנַע מִשְׁחִיטַת בְּנֵו אוֹמֵר לוֹ הַמִּלֵּאָה "עֵתָה יִדְעֵתִי כִּי יֵרָא אֱלֹקִים אִתָּה". יֵרָא אֱלֹקִים – אֵהּ הוּא טָרַם קְרוֹי "אוֹהֵב אֱלֹקִים". 'יֵרָא אֱלֹקִים' שׁוֹמֵעַ בְּקוֹל ה'. אוֹלָם 'אוֹהֵב אֱלֹקִים' רוֹצֵה אֶת דְּבַר ה', אֵינּוּ חָשׁ טַרְחָה, וְאֲדַרְבָּא – חָשׁ נִפְסָד כְּשֵׁאֵינּוּ זְכָאֵי לְעֻמַּד בְּמִשְׁיָמָה.

אִתּוֹ כְּאֵלוֹ צָם!
חַו"ל מְלַמְּדִים "בְּקִשׁ לְעֵשׂוֹת מִצְוָה, וְנִאֲנַס וְלֹא עָשָׂאָה, מַעֲלָה עָלָיו הַכְּתוּב כְּאֵלוֹ עָשָׂאָה! בְּשָׂמִים רוֹשְׁמִים לְאֲדָם שְׂצָם בְּיוֹם כְּפוּר מִבְּלִי שְׂצָם, שְׂיִשֵּׁב בְּסִסָּה לְמֵרוֹת שְׂסַעַד בְּבֵיתוֹ, כִּי 'בְּקִשׁ' וְרָצָה בְּאַמְתָּ! אֲמָרוּ קְדָמוֹנִים: "אֵינּוּ דְבַר הַעוֹמֵד בְּפָנֵי הַרְצוֹן". נִשְׂאֵל הָאֲדָמוֹ"ר ה' אֲמָרִי אֲמַת: "כִּי לֹא רָאִינוּ אֲדָם שְׂרוֹצֵה וְאֵינּוּ מִצְּלִיחַ? הַסְּבִיר הָאֲדָמוֹ"ר; פּוֹנֵת הָאֲמָרָה הִיא "אֵינּוּ דְבַר שְׂמוֹנֵעַ מִמָּה לְרִצּוֹת!" גַּם כְּאֲשֶׁר אֲדָם לֹא מְסַגֵּל לְקִיִּים כְּרָגַע אֶת הַמִּצְוָה, לְפַחוֹת עָלָיו לְרִצּוֹת!

אֲמַר הַצְּדִיק רַבִּי בּוֹנָם מִפְּשִׁיִּסְחָא "אֲדָם צְרִיָה לְרִצּוֹת. כְּאֲשֶׁר אֵינּוּ רָצוֹן, צְרִיָה לְרִצּוֹת שְׂיִהֵיָה רָצוֹן. כְּאֲשֶׁר גַּם זֶה אֵינּוּ מוֹעִיל, צְרִיָה לְרִצּוֹת וְלְרִצּוֹת וְלְרִצּוֹת...".

בְּדֶרֶךְ רַבּוֹתֵינוּ



הַשְּׁבוּעַ חָל יוֹם פְּטִירָתוֹ שֶׁל רַבְּנֵו הַגְּדוֹל ה"חַזוֹן אִישׁ", שֶׁהִנְהִיג אֶת הַיְהוּדוֹת הַתּוֹרָנִית בְּכַח תּוֹרָתוֹ וְהַשְּׁקֵפָתוֹ הַצְּרוּפָה וְהַטְּהוּרָה, בְּאִישִׁיּוֹתוֹ הַבוֹהָקָת וּבְמַדוּתוֹ הַתְּרוּמִיּוֹת. מַעוֹלָם לֹא מִלֵּא רַבְּנֵו ה"חַזוֹן אִישׁ" כָּל מִשְׁרָה תּוֹרָנִית רְשָׁמִית. מַחֲדָרוֹ הַקְּטוֹן בְּבִנֵי בְּרַק יֻצָּא

אִזּוּ תּוֹרָתוֹ לְמִרְחָקִים, וְכָל מִבְּקִשׁ ה' כָּא לְשֵׂאֵל מִמֵּנּוּ דְבַר ה'. יְדוּעִים דְּבָרָיו שְׂכַתֵּב בְּאַגְרָת "וְאִמְנָם הָאִישׁ הַזֶּה לִידְעֵת הַתּוֹרָה הוּא הוֹלֵךְ בֵּין אֲנָשִׁים וְנִדְמָה לְאֲדָם הַרוֹאֵה לְעֵינָיִם כְּבֵן אֲדָם, אֲבָל בְּאַמְתָּ הוּא מִלֵּאָה, הִגָּר עִם בְּנֵי תְּמוֹתָה, וְחִי חַיִּי אֲצִילוֹת וּמְרוֹמָם עַל כָּל בְּרַכָּה וְתַהֲלָה". מִכַּח

כה בחמר הנלמד. הוא הקפיד לא לדלג על אף ילד, וכעבר כמה דקות, הגיע גם תורו של שלמה, שנשאל: 'מה יהא הדין במקרה כזה?' השתרר שקט מתוח ועמק. שלמה לא ענה. נפר כי אינו יודע ואינו מבין לא את הרקע לשאלה, לא את השאלה עצמה, לא לאיזה דף היא קשורה, ובדאי שאינו מתקרב ליכלת להשיב תשובה... שלמה הוסיף לשבת כבוי, נבוה ומבלבל. מבטו כזוגית חלולה, עיניו נעוצות בחלל, בזהות, ופיו סגור באלם.

המנהל חשב להתקרב ולהסביר בלחש פי עדיף לעבר אל הילד הבא... אלא שה'חזון איש', שמדת הסבלנות היתה טבועה בדמו, לא מהר להמשיך הלאה, ואמר בעצמו את התשובה. הסביר וגם סכם, כביכול בשם הילד השותק. ואז, כאלו כל הזמן שבעולם עומד לרשותו, בקש מהילד שייבא לו גמרא, מסכת קדושין...

כל הנוכחים עצרו את נשימתם. ביתו של גדול הדור, מרפו העצבים של העולם החרדי פלו, בעצומו של יום. הסלון עמוס בילדים ובגבותיהם, גדול הדור יושב כאן לצדם, אף הוא עוצר את הפל, מקרב אליו את הילד, ומתחיל ללמד אתו במתק שפתים, סגיא קצרה ומלה במסכת קדושין: 'תנו רבנן, ושמתם סם תם. נמשלה תורה כסם חיים'. ה'חזון איש' מקריא בקול מתוק מדבש וקורא מדברי הברייתא מלה במלה. 'איי איי איי', מתמוגג ה'חזון איש' וכובש גם הילד בהמיתו: 'נמשלה התורה לסם חיים!' ה'חזון איש' קורא, ומסביר בנעם: 'התורה היא כמו תרופה, סם חיים! כל זמן שאדם מחבר לתורה - הוא מוגן ושומר, אהה! תראה איזה יפי, הקדוש ברוך הוא אומר: 'בראתי יצר הרע - בראתי לו תורה תבלין!' הכנת בני יצירי? - שואל ה'חזון איש' באבהיות...

הילד מהנהן. הנה, סגיא ש'הבין! ה'חזון איש', גדול הדור שיהודי העולם פלו חרדים לשמע שמו, למד אותו את ה'סגיא' המרפכת הוא במתק שפתים, כמלמד דרדקי. ואיה לא יבין? ה'חזון איש' מסב שוב את פניו לכלם, ומול כל הילדים והמלמדים, הוא שב ואומר לילד: 'אם בן בני, הבה נראה את ידיעותיה! למדני נא את סגית 'תורה תבלין!' ושלמה, מחקה מאי פעם, מתנישב לצדו ו'נותן שעור' לאותו גאון עולם שכל מבועי התורה פתוחים בפניו... הוא קורא את דברי

התורה גדול היה רבנו בכל החכמות. ידוע הספור בו הדריה נזכרו כירורג (מנתח מח) כיצד לבצע הליה רפואי מרכב במחו של מטפל מבלי לפגוע בו. הרופא ראה את שרטוטי הרב והתפעל מאד! הוא שאל באיזו אוניברסיטה למד שיטה טפולית זו? מי הפרופסור שלמדו כה? השיב ה'חזון איש' כי מעולם לא דרכה כה רגלו בשום מוסד למוד רפואי, אף הלומד תורה זכה לדברים הרבה... עם גדל מעלתו ידע רבנו לרדת מן ההר אל העם, ולתת יחס מכבד לכל בחור ישיבה צעיר ואף לילדי תלמוד תורה. משלם היה במדותיו. נגיש לפניכם ספור המלמד אותנו היאך להתיחס לכל ילד באשר הוא...

היה זה בעצומה של השואה הנוראה. מאירופה הבוררת הכרחה קבוצה בת פאלף ילדים, שנקראו 'ילדי טהרן' - על שם משפנתם הזמני בכירת איראן הרחוקה, עד שעלו ארצה בשנת תש"ג. אלו היו ילדים אמללים - אודים מצללים מאש ששבעו צרות, מרדפים ובריחות מגיל צעיר. כשהגיעו ארצה - החלו להקלט במוסדות שונים, שפתחו את שעריהם והעניקו קורת גג ומוסד חנוכי, לאותם ילדים מספנים שנתקו באחת מהוריהם האוהבים.

אחד מהילדים האלה, שלמה, היה תום כבן 12. הוא התקבל ללמודים בתלמוד תורה בבני ברק. למרות שהבנתו בלמודים היתה כשל ילד קטן, לא רצו לפגוע בו ושכחו אותו בכיתת בני גילו, כשמלמדים פרטיים נשכרו בעבורו, במאמץ להספיק לגשר על הפער הלמודי העצום שבינו לבין בני גילו.

באחד הימים, החליטה ההנהלה לקחת את כל בני הכתה למבחן אצל רבן של ישראל, ה'חזון איש' זצ"ל. היה ברור ששלמה, פליט המלחמה, לא יוכל לענות על השאלות, בהיותו רחוק כמטחוי קשת בהשגיו הלמודיים מחבריו לפתה. למרות זאת החליטה ההנהלה לקחתו למבחן, כשהם מתכננים לידע את ה'חזון איש' בספורו האישי הכאוב, למען ידלג עליו בעת המבחן, אלא שבשעת מעשה - בתחלת המבחן - נשכח הדבר מלבם.

המבחן החל. דקות ארפות ישב ה'חזון איש' ובחן את הילדים הרפים, שאלה אחר שאלה, תשובה אחר תשובה. פניו האירו, חיוכו הלה וגדל, הוא שפע מחמאות על הילדים הרפים הבקיאים כל



מרן החזון אי"ש זצוק"ל

השם ממרתפי הזכרון: זה היילד מילדי טהרון. האמלל שהגיע לארץ ולא ידע צורת אות! ועתה, עיניו הרואות: אותו ילד אמלל וחסר כל סכוי, פרח לתפארה, גדל לבחור מפלג בתורה וביראת שמים! אותו ילד שלא ידע ללמד מלה, התחייב ללמד 500 דפי גמרא בחצי שנה! לא יאמן כי יספר!

בראותו זאת, גאתה בו התמיהה: כיצד הצליח שלמה להגיע לשיא כזה? איך הגיע נצול שואה אמלל, נטול כל סכוי, ליכולות התמדה והבנה מפלאות כאלה? הוא שב והתבונן ולפתע נזכר: אותם רגעי סבלנות, אותן דקות יקרות שהשקיע בו ה'חזון איש'. אותו זמן יקר בו למד עמו, הטעימו ממתיקות התורה, החמיא לו ללא הרף וטרח עד כדי כך שעצר את יומו למענו, הציל את שלמה והביא אותו להיות מתמיד נבחר!

ספור זה מחייב כל אחד מאתנו! ביכלתנו להציל נשמות, גם כאלה שנוראים כלפי חוץ כחסרי סכוי. בס"ד לרבני 'קרן ההסעות' ספורי מופת רבים על נערים שהסעו לתלמודי תורה, ראשיתם היתה מצער, רמה נמוכה, ידיעות תורניות חלשות, אף עם אמון ותמיכה התעלו ועברו לישיבות קדושות. פעילי 'קרן ההסעות' מלויים אף את תהליך המעבר, תומכים בהורים בכל שלבי ההקלטות בישיבה, משמשים און קשבת, ומתלויים לנערים אלה אף ברכישת לבוש ישיבתי!

מאות בחורים מצוינים ממלאים את היכלי התורה, בחורים שהתחילו את שנות הלמוד שלהם בבתי ספר כלליים, ומכח מסירותם של פעילי רשום

הגמרא, מסביר ומנמק - כפי ששמעם אה לפני שעה קלה, כשה'חזון איש' מתמוגג מכל מלה ומעודד בחיובים מבינים...

'אָהה!' - קורא ה'חזון איש' כששלמה סים, 'גאון עולם צומח לנו פה, ילד שלמד סגיא במסכת לא מכרת, קלט אותה היטב בפעם הראשונה, והיטיב להסבירה ולבארה, לסכמה ולהבהירה! חילה לאוריתא!' - מחמיא ה'חזון איש' בהם, כששלמה מסמיק מהתרגשות...

'רבותי!' - אומר ה'חזון איש' למלמדים ולמנהל הנרגשים, 'שימו עין על היילד הזה, כי לגדולות הוא נועד! איזו יכלת קליטה, איזו הבנה, איזו יכלת מסירת שעור... ממש מפעים!' - אומר ה'חזון איש', מוסיף להחמיא בכנות, לעודד בהתרגשות, לדרבן בעצמה, לבנות את נפש היילד שלפניו...

כשהסתיימה הבחינה, קרא מנהל התלמוד תורה אל צות המלמדים ואמר: 'ראו נא! יותר משנבחנו היילדים אצל ה'חזון איש', אנו קבלנו שעור בסבלנות, בארה רוח לכל ילד. רבם של ישראל, גאון שאין כמותו, ויש לו את מלוא הזמן, הסבלנות והקשב, להעניק ליילד זר טעם בלמוד, לעכב את כל סדר יומו - כדי להחמיא לו ולבנות את נפשו!' שלמה הוסיף ללמד בתלמוד תורה עוד כמה חדשים, ואחר כך התקדם ללמודים במקום אחר. כעבור כמה שנים, השתתף מנהל התלמוד תורה ב'הקפות' של ליל שמחת תורה בהיכל ישיבת פוניבז'. המנהג בקהלות רבות שהכפודים ב'הקפות' נמכרים לכל המרבה במחיר כספי, וכאן - בהיכל הישיבה - הם נמכרים לכל המרבה במחיר דפי גמרא.

החל המכרו על הכפוד הראשון. 'מאה דפי גמרא' - הכריז הגבאי כמחיר התחלתי, ומיד החלו טובי המתמידים בישיבה להתמודד. אחד צעק פי הוא מתחייב ללמד 150 דפי גמרא בחצי השנה הקרובה, רעהו צעק 200, והמחיר הלה ועלה בהתמדה. 300, 400, 480, 490, חמש מאות! - '500 דפי גמרא פעם ראשונה, 500 דפי גמרא פעם שנייה, חמש מאות דפי גמרא פעם שלישית!', צעק הגבאי בגרון נחר, והכריז: 'זכה לו! הבחור המתמיד שלמה היקר!'

שלמה!? שלמה?! - גרד המנהל בפדחתו, השם נשמע לו מכר... עוד דקה ושתיים של אמוץ המחשבה, מצחו נחרש קמטים, ולפתע הבליח

שבשמיים! אמצו ילד או ילדה מילדי 'קרן ההסעות' ובכך עזרו לנו בהצלחת רשום כמה שיותר ילדים למוסדות תורניים של ה'חנוה העצמאי'! תנו ידיכם ולבכם עמנו! שתפותכם היא המניעה את גלגלי ההסעות. אנחנו רואים את תחלת הנסיעה, רבנו החזון אי"ש ראה בעיני הבדלח גם את ההמשך...

של 'קרן ההסעות' עברו ללמד בבתי ספר תורניים של ה'חנוה העצמאי', נקלטו למרות הקשי, צרפו למרות השני, אף אנשים אחים אנחנו! מדי שנה מדפיסים בספר מיוחד מאמרי חדושי תורה של בחורים אלה. זכיות מקיעות שחקים! קחו חלק במפעל האדיר של קרוב לבנים לאביהם

בְּדֶרֶךְ הַמְצוּנָה

להצטרף אליהם, הרב עשה 'קדוש' ושלשתם: הרב הָאָזוֹן, הרבנית והנער בן הארבע עשרה לשובו לאכל את סעודה השבת. אחר הסעודה פנה ה'חפץ חיים' לשנה, וגם לייב הלה לחדרו, אף לא הצליח להרדם. קם לייב והולך למטבח. הוא מבחין בשעון ורואה כי השעה ארבע לפנות בקר!! הכיזד?! תמה לעצמו, משהו לא פשוטה, 'אולי השעון התקלקל', חשב לעצמו ונרדם עד הבקר. כאשר קם משנתו ראה את הרבנית במטבח. הוא שטח בפניה את תמיהתו מליל אמש, האם השעון במטבח פועל כראוי? "ודאי", ענתה לו הרבנית, "אלא שסימנו את הסעודה בשעה מאחרת". "האם ישנתי כל כך הרבה זמן מאז הגעתי בערב שבת?" שאל לייב'לה. למרות שהחפץ חיים והרבנית לא היו רגילים להתפאר בהתנהגותם המופתית, הפעם נאלצו לספר לנער האורח את האמת, ש"כשחזר הרב מבית הכנסת, ישנת שנה עמקה, רציתי להעיר אותה כדי שתשמע

אברהם אבינו מלמד אותנו לקיים את מצות הכנסת אורחים בצורה הנעלה ביותר. הקב"ה מתגלה אליו 'לבקר את החולה' והנה הוא רואה שלשה אנשים. אברהם אומר להקב"ה: "המתן נא, אל תלה, עלי להניח אותה, רבנו-של עולם, ולהכניס אורחים אלה לביתי!" מפאן דרשו חז"ל "גדולה הכנסת אורחים יותר מקבלת פני השכינה!"

מעשה בלייב'לה, בחור בן ארבע עשרה שלמד ביישיבה קטנה ברוסקה. בצערי יום חמישי יצא ברבבת, לביתו שבפולין. הדרך הייתה רצופת עכובים. במהלך הנסיעה הממשכת הבין לייב'לה כי לא יצליח להגיע לביתו לפני כניסת השבת, וכי עליו לרדת מן הרבבת בדרך! בהיותו בחור צעיר לא הפיר את העירות לארה תואי הרבבת. כאשר קלטו אוניו את השם 'ראדין' בין העירות בהן תעצר הרבבת, שמח שמחה גדולה, היות שדודו הָאָזוֹן, רבנו החפץ חיים וצ"ל גר שם [סבו של לייב'לה היה אחיו של החפץ חיים]. הוא הודה לה' שהדריכו בדרך ישרה ושיזכה לשובות בביתו של דודו, צדיק הדור.

לייב'לה ירד מן הרבבת בראדין ביום ששי אחה"צ, ועשה את דרכו במהירות ובהתרגשות גדולה לביתו של החפץ חיים. משנכנס התקבל על ידי הרבנית בשמחה ומאור פנים. באותה שעה כבר ישב החפץ חיים בבית הכנסת, ולמד שעור עם אנשי העיר לקראת כניסת השבת. הרבנית זתהה סימני עיפות על פני הנער, והציעה לו לנחם קמעה לפני שיצא לבית הכנסת. היות ולא ישן בליילה שלפניו, נרדם לייב'לה העיר. מיד כשהתעורר הבחין כי רבנו החפץ חיים יושב ליד שלחן השבת ומעין בספר. הצדיק קבלו בחמימות רבה, ובקשו לטל ידיו ולהתפלל קבלת שבת וערבית, ולאחר מכן יאכלו בצותא את סעדת השבת. סים לייב'לה את תפלתו, והנה קורא החפץ חיים לרבנית



רבי ישראל מאיר הכהן, החפץ חיים זצוק"ל

תתעורר יקרא לי, ונשב יחד לכבודך לסעדת השבת".
כה המתין רבנו החפץ חיים עד שעת לילה מאוחרת
מלסעד סעדת שבת, והפל פי גדולה הכנסת אורחים
יותר מהקבלת פני השכינה!

קדוש ותסעד עמנו, אבל בעלי הצדיק לא הסכים! הוא
אמר שעיר אתה מהנטיעה הארפה, והוא יחכה לך עד
שתתעורר. כשעבר זמן ממושך לא רצה שאני ארעב,
לכן בקש מבנינו, אהרן, שיקדש ויאכל אתי את הסעדה.
החפץ חיים עצמו התישב ללמוד ואמר שכאשר

בדרך החידה:

ענו על לפחות אחת מהשאלות הבאות:

- מדוע נענשה אשת-לוט דוקא במלח?
- מדוע הרחיקה שרה אמנו את ישמעאל מבית אברהם? מי הייתה הגר?
- אצל צדיקים מצאנו 'קפיצת הדרך'. מדוע ארכה הדרך לאברהם אבינו
ג' ימים בדרך ל'עקדה'?

תשובות לפרשת לך לך

- היכן למדנו בפרשה שאברהם אבינו נזהר מן הגזל?
גמליו יצאו זוממים שלא יכנסו לאכל בשדות זרים, ואלו רועי לוט לא הקפידו על כה, לכה נפרד
אברהם מלוט בן אחיו.
- מדוע לא רצה אברהם אבינו לקחת את רכוש אנשי סדום שהציל מהמלקמה?
הקב"ה הבטיח לאברהם שהוא יברכו בעשירות. אברהם רצה שכל באי עולם יראו שהקב"ה הוא
המעשיר אותו, ולא רצה שמלך סדום יאמר "אני העשרתי את אברהם".
מי הייתה הגר, ומי היה אביה?
הגר הייתה בתו של פרעה מלך מצרים, וכאשר אברהם ושרה ירדו מצרימה מסר פרעה את בתו
לשרה באמרו "מוטב תהא בתי שפחה בבית זה, ולא מטרונה (גבירה) בבית אחר."

מעונינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il

רוצים את העלון אצלכם?
שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק המועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5
התרומויות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נודים פלוס" ברחבי הארץ